

Вже червоніють помідори,  
І ходить осінь по траві,  
Яке ще там у біса горе,  
Коли серця у нас живі?  
Високі айстри, небо синє,  
Твій погляд, милий і ясний...  
Це все було в якійсь країні,  
Але не знаю я в якій.  
Що з того, що осіннім чарам  
Прийде кінець? Але в цю мить  
Баштан жовтіє понад яром,  
Курінь безверхий ніби спить,  
І гнеться дерево від плоду,  
І не страшний, моє дитя,  
Нам час останнього походу  
Без вороття — без вороття.

1911-1918 рр.